

dene skulle vurdere en Skade, der er sket, kunne de ikke se, om det er Vildtet, der har gjort Skaden, eller det er Lam, Faar, Gæs eller Høns; det er aldeles umuligt. Forslaget indeholder ikke noget som helst om, hvem der skal bevise, at det virkelig er Vildtet, der har gjort den Skade, som der kan blive Tale om at erstatte. Det maa dog absolut paahvile Brugeren at bevise, at det virkelig er en Vildtskade, som Synsmændene skulle vurdere. Men Forslaget indeholder heller ingen Undtagelsesbestemmelser for den Tid, hvor Vildtet er fredet; den Skade, som Vildtet tilføjer i Fredningstiden, skal den, som har Jagtretten, ogsaa erstatte, eller med andre Ord: paa en Tid af Aaret, hvor den jagtberettigede ikke en Gang har Ret til at jage efter Vildtet, skal han alligevel trods dette erstatte den Skade, som Vildtet gør. Der forekommer mig dog at være noget urimeligt i en saadan Bestemmelse. Hvis jeg f. Eks. har lejet min Jagt ud til en anden Mand, og der saa i Fredningstiden kommer nogle Fasaner og slaar sig ned i min Sædemark og gøre nogen Skade, saa kan jeg i Henhold til denne Lov henvende mig til Synsmændene og bede dem om at vurdere Skaden, og saa skal den Mand, der har lejet Jagten hos mig, betale denne Skade; han har ikke en Gang Lov til at komme i Fredningstiden og sørge for at hindre Fasanerne i at gøre Skade. Det forekommer mig dog at være en noget streng Bestemmelse at indføre og en Bestemmelse, som ganske sikkert i mange Tilfælde vil være urimelig og urigtig: Vildtet kan man jo ikke saaledes sammenstille med de almindelige Husdyr. Medens man for en Ko eller en Hest eller Faar eller Lam eller Gæs kan fastsætte bestemte Regler, hvorefter vedkommende Ejer skal yde Erstatning, for saa vidt de komme ind paa en anden Mands Ejendom og gøre Skade, kan man jo ikke gøre dette for Vildtets Vedkommende. Vildtet tilhører jo ingen, fra regnet det Vildt, som findes i Dyrehaverne — og det kommer jo ikke ud og gør nogen Skade — først naar den jagtberettigede har fældet det, er det hans. Men dette synes mig gør, at det er noget vanskeligt at træffe Bestemmelser som dem; det foreliggende Forslag gaar ud paa.

Medens jeg nu altsaa mener, at dette Forslag let kan medføre betydelige Ulemper og Ubehageligheder for store Dele af Befolkningen, er det meget tvivlsomt, synes mig, om den Fordel, Fæstere, Lejere og Forpagtere, skulde opnaa, vil blive opnaaet

af dem. Jeg tvivler derom, i alt Fald tvivler jeg om, at Forpagtere og Lejere ville opnaa noget som helst ved en Lovbestemmelse som denne, og den ærede Ordfører for Forslagsstillerne var, synes mig, i sine Udtalelser inde paa den samme Tanke, idet han udtalte, at Fæstere og navnlig Lejehusmænd ikke turde give Andragende ind om at faa Jagtloven ændret. Men naar de ikke en Gang tør henvende sig til Lovgivningsmagten og paapege de Ulemper, der nu ere ved Jagtloven, hvor tror man saa, at de tør henvende sig til Synsmændene og bede dem om at vurdere den Skade, Vildtet har gjort paa deres Afgrøder? Det forekommer mig, at de Udtalelser, den ærede Ordfører fremkom med før om, at Fæstere og Lejere ikke turde henvende sig til Ministeriet, vise allerbedst, at de endnu langt mindre tør søge den Erstatning, som en eventuel Lov vil give dem Ret til. Det er derfor meget tvivlsomt, synes jeg, om Fæstere, Lejere og Forpagtere ville opnaa noget ved en Lovbestemmelse som den, der her foreslaas. Desuden skulde jeg være noget tilbøjelig til at mene, at vedkommende Brugere, naar de indgaa enten et Lejeforhold, en Forpagtning eller et Fæste, ogsaa ville tage noget Hensyn til den Skade, de mulig kunne vente, at Vildtet vil gøre paa deres Marker. Det er i alt Fald et Forhold, jeg synes, de bør tage i Betragtning, naar de gaa ind paa at yde en bestemt aarlig Afgift af deres Jordbrug. Jeg kan ikke nægte, at jeg vilde anse det for human, om vedkommende Godsejer vilde søge selv personlig at raade Bod paa de Ulemper, hvorom der her er Tale, om vedkommende Godsejer vilde yde de mindre Jordbrugere nogen Erstatning for den Skade, Vildtet tilføjer dem, uden at Lovgivningsmagten behøvede at skride ind. Jeg tror ogsaa, der er mange store Godsejere, der gøre det; de gøre det dels i Form af en lav aarlig Afgift af vedkommende Jordbruger, dels ved at yde dem Tilskud til at indhegne deres Roemarken f. Eks. om Sommeren, saaledes at Dyrene ikke kunne komme ind der og gøre Skade.

I det hele taget er dette et Forhold, som burde ordnes ad privat Vej af vedkommende Ejer og vedkommende Jordbruger, og jeg ser ikke rettere, end at det er meget vanskeligt for Lovgivningsmagten paa dette Omraade at fastsætte Bestemmelser, som kunne virke nogenlunde tilfredsstillende. Jeg skal selvfølgelig være meget villig til at drøfte denne Sag nærmere med det Udvalg, som forhaabenlig